

Πνευματικά Σημειώματα

Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Πνευματικά Σημειώματα:

Ἐβδομαδιαία ἠλεκτρονικὴ ἔκδοση
Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων
Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος

Ἔτος 2ο / Τεύχος: 72
Πέμπτη 5ῆ Ἰουνίου 2025

Μιχαὴλ Ἐπισκόπου Συννάδων
(23ῆ Μαΐου π. ἡμ.)

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακὴ Η΄ Πεντηκοστῆς

Ἰωάννη κεφ. ζ' 37-52, η' 12

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἰστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξεν λέγων· ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος. Τοῦτο δὲ εἶπεν περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· οὐπω γὰρ ἦν Πνεῦμα, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη. Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τὸν λόγον ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης. Ἄλλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Τινὲς δὲ ἔλεγον· μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Οὐχ ἡ Γραφή εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαυεὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης, ὅπου ἦν Δαυεὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται; Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν. Τινὲς δὲ ἠθέλον ἐξ αὐτῶν πιᾶσαι αὐτόν, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτόν τὰς χεῖρας. Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπαν αὐτοῖς ἐκεῖνοι· διατί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν; Ἀπεκρίθησαν

οί ύπηρέται· οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος λαλεῖ. Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε; Μὴ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων; Ἄλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν Νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν. Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν πρότερον, εἰς ὧν ἐξ αὐτῶν· Μὴ ὁ Νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρῶτον, καὶ γνῶ τί ποιεῖ; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπαν αὐτῷ· μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; Ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι ἐκ τῆς Γαλιλαίας προφήτης οὐκ ἐγείρεται. Πάλιν οὖν αὐτοῖς ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς λέγων· «Ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Μετάφραση

Τὴν τελευταία μέρα τῆς γιορτῆς, τὴν πιὸ λαμπρή, στάθηκε ὁ Ἰησοῦς μπροστὰ στὸ πλῆθος καὶ φώναξε: «Ὅποιος διψᾷ, νὰ ῥθει σ' ἐμένα καὶ νὰ πιεῖ. Μέσα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει σ' ἐμένα, καθὼς λέει ἡ Γραφή, ποτάμια ζωντανὸ νερὸ θὰ τρέξουν». Αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Ἰησοῦς ἐννοῶντας τὸ Πνεῦμα ποὺ θὰ ἔπαιρναν ὅσοι θὰ πίστευαν σ' αὐτόν. Γιατὶ τότε ἀκόμα δὲν εἶχαν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμα δοξαστεῖ μὲ τὴν ἀνάσταση. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πλῆθος, ποὺ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ προφήτης ποὺ περιμένουμε». Ἄλλοι ἔλεγον: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Μεσσίας». Ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγον: «Ὁ Μεσσίας θὰ ῥθει ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Ἡ Γραφή δὲν εἶπε πὼς ὁ Μεσσίας θὰ προέρχεται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Δαβὶδ καὶ θὰ γεννηθεῖ στὴ Βηθλεέμ, χωρὶ κατὰγωγῆς τοῦ Δαβὶδ»; Τὸ πλῆθος λοιπὸν διχάστηκε ἐξ αἰτίας του. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν, κανεὶς ὅμως δὲν ἄπλωσε χερί πάνω του. Γύρισαν, λοιπὸν, πίσω οἱ φρουροὶ στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ στοὺς Φαρισαίους, κι αὐτοὶ τοὺς ρώτησαν: «Γιατὶ δὲν τὸν φέρατε;» Οἱ φρουροὶ ἀπάντησαν: «Ποτὲ δὲ μίλησε ἄνθρωπος ὅπως αὐτός». Τοὺς ξαναρώτησαν τότε οἱ Φαρισαῖοι: «Μήπως

παρασυρθήκατε κι ἐσεῖς; Πίστεψε σ' αὐτὸν κανένα μέλος τοῦ συνεδρίου ἢ κανεὶς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους; Πιστεύει μόνο αὐτὸς ὁ ὄχλος, ποὺ δὲν ξέρουν τὸ νόμο τοῦ Μωϋσῆ καὶ γι' αὐτὸ εἶναι καταραμένοι». Τότε ὁ Νικόδημος, ποὺ ἦταν ἓνας ἀπ' αὐτούς, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάει στὸν Ἰησοῦ νύχτα λίγο καιρὸ πρὶν, τοὺς ρώτησε: «Μήπως μπορούμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο μας νὰ καταδικάσουμε ἓναν ἄνθρωπο, ἂν πρῶτα δὲν τὸν ἀκούσουμε καὶ δὲ μάθουμε τί ἔκανε»; Καὶ αὐτοὶ τοῦ εἶπαν: «Μήπως κατάγεσαι κι ἐσὺ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία; Μελέτησε τὶς Γραφές καὶ θὰ δεῖς πὼς κανένας προφήτης δὲν εἶναι νὰ ρθεῖ ἀπὸ τὴ Γαλιλαία». Καὶ ἔφυγαν καθένας γιὰ τὸ σπίτι του. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μίλησε πάλι καὶ τοὺς εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θὰ πλανιέται μέσα στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς ποὺ φέρνει στὴ ζωή».

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων κεφ. β' 1-11

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες οἱ ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὥφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ πνεῦμα ἐδίδου ἀποφθέγγεσθαι αὐτοῖς. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης συνῆλθεν τὸ πλῆθος καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ καὶ ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους, Οὐχ ἰδοὺ ἅπαντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; καὶ πὼς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ἧ ἔγεννήθημεν; Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἑλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ

Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μετάφραση

Ὅταν ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζί συγκεντρωμένοι με ὁμοψυχία στὸ ἴδιο μέρος. Ξαφνικὰ ἦρθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ βουή σὰν νὰ φυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος, καὶ γέμισε ὅλο τὸ σπίτι ὅπου ἔμεναν. Τότε τοὺς παρουσιάστηκαν γλῶσσες σὰν φλόγες φωτιᾶς, ποὺ μοιράστηκαν καὶ κάθισαν ἀπὸ μία στὸν καθένα ἀπ’ αὐτούς. Ὅλοι τότε πλημμύρισαν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιο καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν σὲ ἄλλες γλῶσσες, ἀνάλογα με τὴν ἰκανότητα ποὺ τοὺς ἔδινε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Στὴν Ἱερουσαλὴμ βρισκόνταν τότε εὐσεβεῖς Ἰουδαῖοι ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὅταν ἀκούστηκε αὐτὴ ἡ βουή, συγκεντρώθηκε πλῆθος ἀπ’ αὐτούς καὶ ἦταν κατάπληκτοι, γιατί ὁ καθένας τους ἄκουγε τοὺς ἀποστόλους νὰ μιᾶνε στὴ δικὴ του γλῶσσα. Ἔμεναν ὅλοι ἐκστατικοὶ καὶ με ἀπορία ἔλεγαν μεταξὺ τους: «Μὰ αὐτοὶ ὅλοι ποὺ μιᾶνε δὲν εἶναι Γαλιλαῖοι; Πῶς, λοιπόν, ἐμεῖς τοὺς ἀκοῦμε νὰ μιᾶνε στὴ δικὴ μας μητρικὴ γλῶσσα; Πάρθοι, Μῆδοι καὶ Ἐλαμίτες, κάτοικοι τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰουδαίας καὶ τῆς Καππαδοκίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Ἀσίας, τῆς Φρυγίας καὶ τῆς Παμφυλίας, τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἀπὸ τὰ μέρη τῆς λιβυκῆς Κυρήνης, Ῥωμαῖοι ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένοι ἐδῶ, Κρητικοὶ καὶ Ἄραβες, ὅλοι ἐμεῖς, εἴτε ἰουδαϊκῆς καταγωγῆς εἴτε προσήλυτοι, τοὺς ἀκοῦμε νὰ μιλοῦν στὶς γλῶσσες μας γιὰ τὰ θαυμαστὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ».

Σχολιασμός

Ἐφτασε καὶ φέτος ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς. Πενήντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας, οἱ μαθητὲς Του, ἔλαβαν τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο ὀλοκλήρωσε τὴν μεταμόρφωσή τους, ἀπὸ ἀπλοὺς ψαράδες στοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους τῶν ἐθνῶν. Τὸ εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἀπὸ τὸ ζ' κεφάλαιο τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου καὶ μᾶς παρουσιάζει μία ἀπὸ τὶς φορές πού ὁ Κύριος δίδασκε στὸ λαὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Σὲ αὐτὸ τὸ κήρυγμά Του, προοικονομεῖ τὴν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος παρουσιάζοντάς το ὡς «ζῶν ὕδωρ».

Ὁ Κύριος βρίσκεται στὰ Ἱεροσόλυμα γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Σκηνοπηγίας, μιᾶς ἑορτῆς τῶν Ἰουδαίων πού ἑορταζόταν τὸ φθινόπωρο. Οἱ Ἰουδαῖοι ἄνδρες εἶχαν τὴν ὑποχρέωση νὰ μεταβαίνουν στὰ Ἱεροσόλυμα, στὶς μεγάλες ἑορτὲς τους. Ὁ Ἰησοῦς τηροῦσε τὴν παράδοσι αὐτὴ καὶ μετέβαινε μὲ τοὺς μαθητὲς Του, ἐνῶ παράλληλα δίδασκε καὶ τὸν λαὸ τῶν Ἱεροσολύμων. Ἔτσι καὶ τώρα ἔχει πάει καὶ διδάσκει στὸ ναό, ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι ἤδη ψάχνουν νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν.

Στὴν ὁμιλία Του, ὁ Κύριος, ἀναφέρει ὅτι ὅποιος πιστεύει σὲ Αὐτόν, θὰ ἀναβλύζουν ἀπὸ μέσα του, ποταμοὶ ζωντανοῦ νεροῦ. Ὅπως μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, αὐτὸ ἀναφέρεται στὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ὁποῖο ἔλαβαν πρῶτοι οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἔπειτα οἱ ὑπόλοιποι Χριστιανοί. Κάτι παρόμοιο εἶχε δεῖ σὰν ὄραμα καὶ ὁ Προφῆτης Ἰεζεκιήλ. Ὁ προφῆτης εἶχε δεῖ μιὰ μικρὴ πηγὴ νεροῦ νὰ ξεκινάει ἀπὸ τὸ Ναό. Ὅσο ἀπομακρυνόταν ὅμως ἀπὸ ἐκεῖ, ἡ πηγὴ μεγάλωνε, μέχρι πού ἔγινε ἓνα μεγάλο καὶ ὀρμητικὸ ποτάμι.

Τὸ ὄραμα μαζί μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, σημαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀναβλύζει ἀπὸ κάθε Χριστιανὸ καὶ φέρνει κι ἄλλους κοντὰ στὸ Χριστό. Οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἦταν λίγοι. Πρὶν τὴν Πεντηκοστὴ ὁ ἀριθμὸς τους ἦταν μόλις 120 ἄνθρωποι, ὅπως ἀναφέρεται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Αὐτοὶ οἱ 120, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἔγιναν

3.000, ἔπειτα 5.000 καὶ σὲ λίγα χρόνια οἱ Χριστιανοὶ ἀριθμοῦσαν περὶ τοὺς 50.000. Κάθε Χριστιανὸς γινόταν φάρος, ποὺ ἀκτινοβολοῦσε τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔλκυε ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς.

Ἐμεῖς σήμερα πόσο μιμούμαστε τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς πρώτους Χριστιανούς; Μὰ θὰ ποῦμε, πῶς νὰ τοὺς μιμηθοῦμε; Νὰ ἀφήσουμε τὶς ζωὲς μας καὶ νὰ πᾶμε στὴν ἄκρη τῆς γῆς νὰ κάνουμε ἱεραποστολή; Δὲν χρειάζεται. Ἱεραποστολή μπορούμε νὰ κάνουμε καὶ μέσα στὴν κοινωνία μας. Μάλιστα, στὶς μέρες μας, ποὺ ἡ κοινωνία ὅλο καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεό, ἐμεῖς μπορούμε νὰ γίνουμε αὐτοὶ ποὺ μὲ τὸ παράδειγμά μας θὰ τοὺς φέρουμε καὶ πάλι κοντά Του. Αὐτὸ ἄλλωστε ἔκαναν καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοί. Δὲν ἀπομονώθηκαν ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀλλὰ δίδασκαν μὲ τὴ ζωὴ τους, τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔτσι προσέλκυαν τοὺς ἀνθρώπους γύρω τους.

Ὁ κίνδυνος γιὰ ἐμᾶς εἶναι νὰ μὴν μετατραποῦμε σὲ σύγχρονους Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους. Ὅπως βλέπουμε στὸ Εὐαγγέλιο οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι τόσο τυφλωμένοι ἀπὸ τὸν ἐγωισμό καὶ τὴν ὑποκρισία τους, ποὺ ὅταν ὁ Κύριος τοὺς ἐλέγχει ψάχνουν ἀμέσως εὐκαιρία νὰ Τὸν σωπάσουν. Ἀκόμα κι ὅταν οἱ ὑπηρέτες ποὺ ἔστειλαν νὰ συλλάβουν τὸν Κύριο, ἀναγνώρισαν τὴν θεϊκὴ του ἀποστολὴ καὶ γύρισαν πίσω, οἱ Φαρισαῖοι δὲν πείστηκαν. Ἀκόμα κι ὅταν ὁ Νικόδημος, ποὺ ἦταν μέλος τοῦ συνεδρίου τους, τοὺς ζητάει νὰ ξανασκεφτοῦν τὶς πράξεις τους, πάλι δὲν πείθονται.

Αὐτὸ ποὺ κάνουν οἱ Φαρισαῖοι δυστυχῶς τὸ κάνουμε κι ἐμεῖς. Ψάχνουμε ἀφορμὲς γιὰ νὰ μειώσουμε ἢ νὰ κατηγορήσουμε τοὺς γύρω μας. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος δὲν κατηγορεῖ, ἀλλὰ ἀγαπάει καὶ συγχωρεῖ. Ἔτσι κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκολουθοῦμε τὸ παράδειγμά Του.

Ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ὅπως ξέρουμε ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας. Σὰν σήμερα τὸ Ἅγιο Πνεῦμα μὲ τὴ μορφή πύρινων γλωσσῶν ἔκατσε ἐπάνω στοὺς Ἀποστόλους, δίνοντάς τους τὸ βάπτισμα τοῦ Πνεύματος. Σὰν σήμερα οἱ ἀγράμματοι ψαράδες, ἔγιναν οἱ Ἀπόστολοι τῶν ἐθνῶν καὶ διέδωσαν τὸν Λόγο τοῦ Κυρίου στὰ πέρατα τῆς γῆς. Τὸ ἴδιο βάπτισμα μεταδίδεται καὶ στοὺς Χριστιανούς μὲ τὸ μυστήριο

τοῦ Χρίσματος. Ἄς μὴν σταματᾶμε λοιπὸν μὲ τὶς ἁμαρτίες μας τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ κλείνει μὲ τὴ φράση τοῦ Κυρίου: "Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲ θὰ περπατήσει στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς". Ἄς ἀκολουθήσουμε λοιπὸν τὸ φῶς τοῦ Κυρίου. Ἄς ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα καὶ τὴν ἀγάπη Του καὶ θὰ δοῦμε ὅτι ἡ εὐλογία Του θὰ εἶναι συνεχῆς στὴ ζωὴ μας. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παρινέσεις Ἁγίων

Δύσκολα ἀναγνωρίζουμε τὴν ἄγνοιά μας

Εἶναι πάρα πολὺ δύσκολο νὰ συναντήσεις ψυχὴ, ποὺ νὰ εἶναι φιλομαθὴς καὶ νὰ ἀναζητεῖ τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ θεραπευθεῖ ἀπὸ τὴν ἄγνοιά της. Γιατί, ὅπως ἡ παγίδα τῶν κυνηγῶν καὶ ἡ ἐνέδρα, τὸ καρτέρι τῶν πολεμιστῶν, ἔτσι καὶ οἱ ἐρωτήσεις τῶν πολλῶν ἀντιφρονούντων ἔχουν τὸ δόλο κρυμμένο μέσα τους τεχνηέντως μὲ ἐπιτηδειότητα, ὑποβάλουν ἐρωτήσεις, ὄχι γιὰ νὰ μάθουν ἀπὸ αὐτὲς κάτι χρήσιμο, ἀλλὰ γιὰ νὰ φανοῦν ὅτι ἔχουν δίκαιη ἀφορμὴ πολεμικῆς ἐναντίον μου, σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν βροῦν τὶς ἀπαντήσεις μου σύμφωνες μὲ τὶς ἐπιθυμίες τους.

Παιδαγ. Ἀνθρωπ. Μεγ. Βασιλείου, Περὶ Ἁγ. Πνεύματος, κεφ. Α, 1 ΜΓ 32,68Α

**Ἄγνοοῦμεν ὄχι μόνον τὰ μέλλοντα καὶ τὰ ἀόρατα,
ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ αἰσθητὰ καὶ ὀρατά**

Τώρα ὅμως εἶναι κρυμμένα ἀναρίθμητα πράγματα, ὄχι μόνον αὐτὰ ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσονται στὴν μέλλουσα ζωὴ, οὔτε αὐτὰ ποὺ ὑπάρχουν τώρα στοὺς οὐρανοὺς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ γιὰ αὐτὰ

πού υπάρχουν στο σώμα μας δεν έχουμε σαφή και αναντίρρητη αντίληψη. Για παράδειγμα με την όραση τί από τα δύο συμβαίνει; Δεχόμαστε στο έσωτερικό μας τις εικόνες των όρατων αντικειμένων και έτσι αποκτούμε την σχετική αντίληψη για αυτά; Και τότε πώς μέσα στην μικρή διάμετρο της κόρης του ματιού μας περιέχεται ή εικόνα των γιγαντιαίων βουνών και της τεράστιας γῆς και της άπεραντης θάλασσας, άκόμη δέ και του ίδιου του ούρανού; Ή μήπως αποκτούμε αντίληψη των αντικειμένων, εκπέμποντας κάτι από μέσα μας και πλησιάζουμε έτσι τα όρατά και έτσι αποκτούμε αίσθηση αὐτῶν; Και τί ακριβῶς εἶναι αὐτό πού εκπέμπεται από μέσα μας και πόσο, ὥστε νά ἀρκεῖ ὅταν ἐξαπλωθεῖ, νά καλύπτει τή γῆ και τή θάλασσα και νά διαπερνάει τὸ μεταξὺ οὐρανοῦ και γῆς διάστημα και νά κινεῖται με τόση ταχύτητα, ὥστε νά ἀγγίξει ἀμέσως τὸν ἴδιο τὸν οὐρανό, και τὴν ἴδια χρονικὴ στιγμή νά ἀντιλαμβάνεται και τὸ σῶμα, πού τὸ περιβάλλει τὸ μάτι και τὰ ἄστρα πού βρίσκονται στὸν οὐρανό; Ἀλλὰ γιατί νά ἀναφερθῶ και σὲ ἄλλα; Τὰ ἴδια τὰ κινήματα τοῦ νοῦ μας - ποιό από τὰ δύο συμβαίνει; - συνηθίζει νά τὰ δημιουργηθεῖ ἢ ψυχὴ ἢ νά τὰ γεννάει; Ποιὸς θὰ μπορούσε νά μᾶς τὸ πεῖ με ἀκρίβεια;

Παιδαγ. Ἀνθρῶπ. Μεγ. Βασ. Ἀνατρεπτικός, Ἀπολογητ. Εὐνομίῳ, Γ, 6, MG 30

Ἡ ἀναγκαστικὴ ἀγνόητα δὲν ἔχει καμία ἀξία

Ἡ ἀγνόητα τῶν γηρατειῶν δὲν εἶναι ἀγνόητα, ἀλλὰ ἀδυναμία νά διαπράξει κανεὶς τὴν ἀκολασία. Ὁ νεκρὸς δὲν στεφανώνεται. Κανένας δὲν εἶναι δίκαιος, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὴ δυνατότητα νά πράξει τὸ κακό. Ὅσο ἀκόμη ἔχεις τὴ δυνατότητα, νά νικᾷς με τὴ λογικὴ τὴν ἁμαρτία.

Παιδαγ. Ἀνθρῶπ. Μέγ. Βασ., Προτρεπτικὴ εἰς Ἅγιο Βάπτισμα, MG 31, 436B.

Ἡ ἀγνότης ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ τοὺς ἀθλητὲς στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα

Οἱ γυμναστὲς λοιπόν, ἐπειδὴ κατανόησαν αὐτό, τὴν ἀξία τῆς ἀγνότητος, ἔγραψαν στὶς παλαιστρες τὸ νόμο τῆς ἐγκράτειας, ὁ ὁποῖος γιὰ χάρι τῶν νέων διατηρεῖ ἄθικτα τὰ σώματα ἀπὸ τὶς ἡδονὲς καὶ δὲν ἐπιτρέπει σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀγωνίζονται οὔτε νὰ ἀτενίσουν ὠραῖες μορφές, ἐὰν βέβαια θὰ ἤθελαν νὰ φορέσουν στεφάνι στὸ κεφάλι, γιὰτὶ ἡ ἀκράτεια προκαλεῖ γέλιο κατὰ τὸν ἀγῶνα καὶ ὄχι στεφάνι.

Παιδ. Ἀνθρ. Μέγ. Βασ., Περὶ τοῦ μὴ προσηλωθῆαι τοῖς βιοτικοῖς, MG 31, 548cd.

Ἡ ἀγνότης ἐπιτυγχάνεται μὲ θερμὴ προσευχὴ καὶ νηστεία

Ἐμεῖς ἔχουμε γνωρίσει ὅτι συχνὰ καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὁ σκοπὸς τῆς ἀγνῆς ζωῆς πετυχαίνεται μὲ ἐντατικὴ προσευχὴ καὶ μὲ αὐστηρὴ νηστεία.

Παιδαγ. Ἀνθρῶπ. Μέγ. Βασιλείου, Ὅροι κατὰ πλάτος, ἐρωτ. IB', MG 31, 949.

Συναξάρι

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δονατιανὸς καὶ Ῥογατιανὸς

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Δονατιανὸς καὶ Ῥογατιανὸς ἦταν ἀδελφία. Ἡ οἰκογένειά τους ἦταν ῥωμαϊκὴ, εἰδωλολατρικὴ καὶ ζοῦσαν στὴν πόλη Νάντη τῆς Γαλλίας.

Ὁ Δονατιανὸς εἶχε βαπτισθεῖ Χριστιανὸς καὶ κήρυττε μὲ μεγάλο ζῆλο τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Κυρίου. Κάποια στιγμή ὁμως συνελήφθη, ὅταν αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Διοκλητιανός, καὶ ὠδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα Ῥικτοβάρο, ὁ ὁποῖος τὸν παρότρυνε

να θυσιάσει στα είδωλα προκειμένου να σώσει τη ζωή του. Ο Δονατιανός όχι μόνο αρνήθηκε, αλλά και με μεγάλη γενναιότητα όμολόγησε τον Χριστό. Η στάση του αυτή παρακίνησε τον αδελφό του Ρογατιανό να προβεί και εκείνος σε όμολογία πίστεως προς τον Ίησοῦ Χριστό, χωρίς όμως να έχει προλάβει να βαπτιστεί Χριστιανός. Ο Ρικτοβάρους διέταξε να τους φυλακίσουν και να τους βασανίσουν. Όλη τη νύχτα τα δύο αδέρφια προσεύχονταν με θερμή στον Κύριο. Την επόμενη ημέρα τα βασανιστήριά τους συνεχίστηκαν με αμείωτη σφοδρότητα, ώσπου διαπέρασαν τα κεφάλια τους με λόγχες και στη συνέχεια τους αποκεφάλισαν.

Ο Ρογατιανός χωρίς να είναι βαπτισμένος Χριστιανός, βαπτίστηκε με το αίμα του μαρτυρίου του, λαμβάνοντας και αυτός μαζί με τον αδελφό του τον στέφανο της αιώνιας δόξας του Κυρίου ἡμῶν Ίησοῦ Χριστοῦ.

**Ἐὰν θέλετε νὰ λαμβάνετε δωρεὰν στὸ e-mail σας τὸ ἠλεκτρονικὸ περιοδικὸ
«Πνευματικὰ Σημειώματα» μπορείτε νὰ στείλετε στὴν διεύθυνση
imthesgrafeio@gmail.com τὰ στοιχεῖα σας.**

Ὄνομα, Ἐπώνυμο, Τηλέφωνο μὲ θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικὰ Σημειώματα»

Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com

Ἑπεύθυνος Ἔκδοσης:

† Πρεσβύτερος Ὀνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης

